

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΤΜΗΜΑ VII

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 13 Μαρτίου 2018, με την εξής σύνθεση: Άννα Λιγωμένου, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Τμήματος, Δημήτριος Τσακανίκας (εισηγητής) και Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου, Σύμβουλοι, Ευθύμιος Καρβέλης και Ιωάννα Ευθυμιάδου, Πάρεδροι (με συμβουλευτική ψήφο).

Γενικός Επίτροπος Επικρατείας: Παραστάθηκε ο Επίτροπος της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, Αντώνιος Νικητάκης, ως νόμιμος αναπληρωτής της Γενικής Επιτρόπου της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, η οποία είχε κώλυμα.

Γραμματέας: Ιωάννης Αθανασόπουλος, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, Γραμματέας του VII Τμήματος.

Για να δικάσει την από 5.2.2016 (Α.Β.Δ. 198/2016) έφεση των : **α)** Β... Π... του Π..., κατοίκου εν ζωή Σ... Α..., ο οποίος μετά την άσκηση της έφεσης απεβίωσε και τη δίκη συνεχίζουν οι κληρονόμοι του Θ... Δ... χήρα Β... Π... και Α... Π..., τέκνο Β... Π... οι οποίοι παραστάθηκαν δια δηλώσεως (άρθρο 133 παρ. 2 Κ.Δ.Δ.) του πληρεξουσίου τους δικηγόρου Αναστασίου Προυσανίδη (Α.Μ./Δ.Σ.Α. 18173) και **β)** Ν... Θ... του Α..., κατοίκου Σ... Α..., ο οποίος παραστάθηκε ομοίως δια δηλώσεως (άρθρο 133 παρ. 2 Κ.Δ.Δ.) του αυτού πληρεξουσίου δικηγόρου.

Κατά: **α)** του Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπεί νομίμως ο Υπουργός Οικονομικών, ο οποίος παραστάθηκε διά του Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Κωνσταντίνου Παπαγεωργίου και **β)** του Ο.Τ.Α. α΄ βαθμού με την επωνυμία «Δήμος Α...», που εκπροσωπείται νόμιμα, ο οποίος δεν παραστάθηκε.

Με την έφεση αυτή επιδιώκεται η ακύρωση της .../2.11.2015 καταλογιστικής απόφασης του Δημοτικού Συμβουλίου Α....

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε, το Δικαστήριο άκουσε:

Τον εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου, ο οποίος ζήτησε την απόρριψη της έφεσης και

Τον Επίτροπο της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος πρότεινε ομοίως την απόρριψη της κρινόμενης έφεσης.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση, το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του Δικαστηρίου.

**Αφού μελέτησε τη δικογραφία,
Σκέφτηκε σύμφωνα με τον νόμο και
Αποφάσισε τα ακόλουθα:**

1. Για την άσκηση της υπό κρίση έφεσης έχει καταβληθεί από αμφοτέρω τα μέρη των εκκαλούντων το παράβολο, που προβλέπεται στο άρθρο 73 παρ. 3 στοιχ. δ΄ του κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013 (Α΄ 52) «Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο» (βλ. τα 2371941 και 2371942 έντυπα παράβολου του Ελληνικού Δημοσίου, ποσού 30 ευρώ έκαστο).

2. Εξάλλου, ο πρώτος των εκκαλούντων (Β... Π...) απεβίωσε μετά την άσκηση της υπό κρίση έφεσης και, συνεπώς, ως προς αυτόν επήλθε βίαιη διακοπή της δίκης, η οποία ήδη νομίμως επαναλαμβάνεται από τους κληρονόμους του, που αναφέρονται παραπάνω.

3. Με την υπό κρίση έφεση ζητείται η ακύρωση της .../2.11.2015 απόφασης του Δημοτικού Συμβουλίου Α..., με την οποία οι εκκαλούντες, υπάλληλοι του Δήμου Α..., καταλογίστηκαν με το ποσό των 1.611,33 ευρώ έκαστος, το οποίο αντιστοιχεί

στην φερόμενη ως αχρεωστήτως ληφθείσα από αυτούς ειδική μισθολογική παροχή του άρθρου 14 παρ. 2 του ν. 3060/2002 που αφορά στο χρονικό διάστημα από 1.1.2002 έως 31.8.2003. Η έφεση αυτή, η οποία έχει ασκηθεί εμπροθέσμως και κατά τα λοιπά παραδεκτώς, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των προβαλλόμενων με αυτήν λόγων.

4. Από τη διάταξη του άρθρου 46 παρ. 4 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο (ν. 4129/2013), η οποία, κατ' άρθρο 50 παρ. 1 του ίδιου ως άνω Κώδικα, εφαρμόζεται και κατά τον έλεγχο της χρηματικής διαχείρισης των Ο.Τ.Α., ερμηνευόμενη σε συνδυασμό αφενός με το άρθρο 33 του ν. 2362/ 2995 και ήδη άρθρο 96 του ν. 4270/2014 (βλ. και άρθρο 110 του ως άνω Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο), αφετέρου με το άρθρο 26 παρ. 2 του ν.δ. 318/1969 «περί βεβαιώσεως και εισπράξεως των εσόδων των Δήμων και Κοινοτήτων» (Α' 212), συνάγεται ότι δαπάνες, που πληρώθηκαν αχρεωστήτως σε δημοτικούς υπαλλήλους και αφορούν αποδοχές πληρωτές με μισθολογικές καταστάσεις, αναζητούνται μετά από καταλογιστική πράξη, που εκδίδει το αρμόδιο προς τούτο δημοτικό συμβούλιο του οικείου δήμου (Ελ. Συν. αποφ. VII Τμ. 1452/2017, 3943/2014, 183/2013).

5. Στο άρθρο 95 παρ. 5 του ισχύοντος Συντάγματος ορίζεται ότι «Η διοίκηση είναι υποχρεωμένη να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις. Η παραβίαση της υποχρέωσης αυτής γεννά ευθύνη για κάθε αρμόδιο όργανο, όπως νόμος ορίζει. Νόμος ορίζει αναγκαστικά μέτρα για τη διασφάλιση της συμμόρφωσης της διοίκησης». Περαιτέρω, στο άρθρο 1 του ν. 3068/2002 «Συμμόρφωση της διοίκησης προς τις δικαστικές αποφάσεις κ.λ.π.» (Α' 274), όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 20 του ν. 3301/2004 (Α' 263), το άρθρο 4 παρ. 3 του ν. 3388/2005 (Α' 225) και το άρθρο πρώτο υποπαρ. Γ.6 του ν. 4254/2014 (Α' 85), ορίζεται ότι «Το Δημόσιο, οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης και τα λοιπά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου έχουν υποχρέωση να συμμορφώνονται χωρίς καθυστέρηση στις δικαστικές αποφάσεις και να προβαίνουν σε όλες τις ενέργειες που επιβάλλονται για την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής και για την εκτέλεση των αποφάσεων. Δικαστικές αποφάσεις κατά την έννοια του προηγούμενου εδαφίου είναι όλες οι αποφάσεις των διοικητικών, πολιτικών, ποινικών και ειδικών δικαστηρίων που παράγουν υποχρέωση συμμόρφωσης ή είναι εκτελεστές κατά τις οικείες δικονομικές διατάξεις και τους όρους που κάθε απόφαση τάσσει. (...)». Περαιτέρω, ο Κώδικας Διοικητικής Δικονομίας, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 (Α' 97), ορίζει, στο άρθρο 197, ότι «1. Δεδικασμένο δημιουργείται από τις τελεσίδικες και τις ανέκκλητες αποφάσεις, εφόσον οι τελευταίες δεν υπόκεινται σε ανακοπή ερημοδικίας, ως προς το ουσιαστικό ή δικονομικό, διοικητικής φύσης ζήτημα που με αυτές κρίθηκε, εφόσον τούτο τελεί σε άμεση και αναγκαία συνάρτηση προς το συμπέρασμα που με τις ίδιες έγινε δεκτό. Δεδικασμένο δημιουργείται, επίσης, και όταν το, κατά την προηγούμενη περίοδο ζήτημα κρίθηκε παρεμπιπτόντως, αν το δικαστήριο ήταν καθ' ύλην αρμόδιο να το κρίνει και εφόσον η απόφασή του γι' αυτό ήταν αναγκαία, προκειμένου τούτο να αποφανθεί για το κύριο ζήτημα. 2. (...). 3. Το αναφερόμενο στις προηγούμενες παραγράφους δεδικασμένο ισχύει υπέρ και κατά εκείνων που διετέλεσαν διάδικοι, καθώς και αυτών που έγιναν, κατά τη διάρκεια της δίκης ή μετά το πέρας της, καθολικοί ή ειδικοί διάδοχοί του (...)». Από τις ως άνω διατάξεις συνάγεται, μεταξύ άλλων, ότι η παροχή δικαστικής προστασίας (άρθρο 20 παρ.1 του ισχύοντος Συντάγματος, άρθρο 6 παρ.1 της Ε.Σ.Δ.Α. και Ν. 2462/1997 με τον οποίο κυρώθηκε το Διεθνές Σύμφωνο για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα) δεν εξαντλείται μόνο στην ελεύθερη πρόσβαση στο δικαστήριο και στην εγγύηση της δίκαιης δίκης, αλλά, περιλαμβάνει κατά συνταγματική επιταγή, την πραγματική ικανοποίηση του δικαιώματος που επιδικάσθηκε από το δικαστήριο, χωρίς την οποία

η δυνατότητα προσφυγής στο δικαστήριο θα απέβαλε την ουσιαστική αξία και χρησιμότητά της (Πρακτικά της 3ης Γεν. Συν. Ολομ. Ελ. Συν. της 26.1.2011, Θέμα Β', Ολομ. Α.Π. 21/2001, Απόφ. VII Τμ. Ελ. Συν. 1782/2016). Δημιουργείται επομένως υποχρέωση της Διοίκησης να προβεί σε όλες τις ενέργειες που απαιτούνται για την εκτέλεση τελεσίδικης δικαστικής απόφασης που επιδίκασε αξίωση με δύναμη δεδουλευμένου. Περαιτέρω, οι οριστικές αποφάσεις των Διοικητικών Δικαστηρίων, που κατέστησαν τελεσίδικες, παράγουν δεδουλευμένο ως προς το ουσιαστικό διοικητικής φύσης ζήτημα που κρίθηκε με αυτές και δεσμεύουν, ως προς το νομικό συμπέρασμα στο οποίο κατέληξαν, τόσο τους διαδίκους όσο και τη Διοίκηση, οι οποίοι, στο πλαίσιο της υποχρέωσής τους να συμμορφώνονται προς τις ανωτέρω δικαστικές αποφάσεις, οφείλουν να αποκαθιστούν τη νομική και πραγματική κατάσταση, όπως αυτή θα είχε σύμφωνα με τα κριθέντα στην οικεία απόφαση (βλ. Ελ. Συν. Ολομ. 887/2016, VII Τμ. 1782/2016). Εξ άλλου, η δεσμευτική ενέργεια (δεδουλευμένο) που προσδίδεται από το νόμο στο περιεχόμενο της τελεσίδικης δικαστικής απόφασης παράγεται και από τη μη ορθή, άδικη ή παράνομη απόφαση (βλ. σχετ. Πρακτικά Ολομ. Ελ. Συν. της 22ης Γεν. Συν. της 8^{ης}.11.2006). Επομένως, σε περίπτωση που στο πλαίσιο θετικής συμμόρφωσης της διοίκησης στο διατακτικό τελεσίδικης δικαστικής απόφασης ικανοποιούνται δια καταβολής επιδικασθείσες, με δύναμη δεδουλευμένου, χρηματικές απαιτήσεις, δεν είναι επιτρεπτή η έκδοση νέας διοικητικής πράξης από τη Διοίκηση, με την οποία ζητείται η ολική ή εν μέρει επιστροφή των καταβληθέντων ποσών, κατόπιν διαφορετικής εκτίμησης των ζητημάτων που αποτέλεσαν αντικείμενο δικαστικής κρίσης και επί των οποίων εκτείνεται το απορρέον από αυτήν δεδουλευμένο.

6. Στην προκειμένη περίπτωση, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα ακόλουθα: Με την 249/2010 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Α..., η οποία, όπως προκύπτει από την 2455/9.12.2004 βεβαίωση του ίδιου ως άνω Δικαστηρίου, κατέστη αμετάκλητη λόγω μη ασκήσεως ενδίκων μέσων, κρίθηκε, κατά μερική παραδοχή αγωγής που άσκησαν οι εκκαλούντες, μόνιμοι υπάλληλοι του Δήμου Α..., μαζί με άλλους 25 εν ενεργεία και συνταξιούχους υπαλλήλους του ως άνω Δήμου, ότι οι ανωτέρω δικαιούνται, προς αποκατάσταση της αρχής της ισότητας, την ειδική μισθολογική παροχή του άρθρου 14 παρ. 2 του ν. 3016/2002 από 1.1.2002 έως 31.12.2004 (ανερχομένης μηνιαίως σε 88 ευρώ από 1.1.2002 έως 30.6.2002 και σε 176 ευρώ από 1.7.2002 έως 31.12.2004) και συνεπεία τούτου αναγνωρίστηκε η υποχρέωση του Δήμου Α... να καταβάλει σε καθένα από τους ανωτέρω ενάγοντες, στους οποίους περιλαμβάνονταν και οι εκκαλούντες, το ποσό των 5.808,00 ευρώ νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής έως την εξόφληση. Ακολούθως, ο Δήμος, σε εκτέλεση της ως άνω απόφασης προέβη, με την .../18.12.2014 απόφαση της Οικονομικής του Επιτροπής, σε συμβιβασμό με τους ανωτέρω δικαιούχους υπαλλήλους. Με βάση τον συμβιβασμό αυτόν συμφωνήθηκε, επ' ωφελεία του Δήμου, από το συνολικό ποσό των 7.660,20 ευρώ, για καθέναν εκ των εναγόντων, που αντιστοιχούσε στο επιδικασθέν κεφάλαιο των 5.808,00 ευρώ, πλέον των νομίμων τόκων, να καταβληθεί σε αυτούς, κατόπιν μερικής παραίτησής τους από μέρος του ποσού των τόκων που έπρεπε να λάβουν, το ποσό των 6.500,00 ευρώ, εκ των οποίων ποσό ύψους 4.763,00 ευρώ θα καταβαλλόταν εφάπαξ, ενώ το υπόλοιπο θα καταβαλλόταν σε δύο ισόποσες δόσεις κατά τα έτη 2015 και 2016, αντιστοίχως (βλ. σχετ. τις υπεύθυνες δηλώσεις των εναγόντων περί αποδοχής του αποτελέσματος του εξώδικου συμβιβασμού και του τρόπου καταβολής του ποσού). Στη συνέχεια, με το από 13.1.2015 υπηρεσιακό σημείωμα τριών Αναπληρωτών Προϊσταμένων του Δήμου Α... (Τμημάτων Ταμείου, Λογιστηρίου και Ανθρωπίνου Δυναμικού) διαπιστώθηκε ότι τέσσερις εκ των ανωτέρω εναγόντων υπαλλήλων, μεταξύ των οποίων και οι

εκκαλούντες, εισέπραξαν, βάσει της ως άνω δικαστικής απόφασης και του σε εκτέλεση αυτής συναφθέντος εξώδικου συμβιβασμού, ποσά που δεν δικαιούνται, καθώς μέρος αυτών δεν αντιστοιχούσαν στο χρόνο υπηρεσίας τους στο Δήμο Α..., δεδομένου ότι η από 10.11.2009 υπηρεσιακή βεβαίωση του Προϊσταμένου Διοικητικών Υπηρεσιών του Δήμου, την οποία έλαβε υπόψη της η προαναφερθείσα απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Α..., βεβαίωνε ανακριβώς ότι άπαντες οι αναφερόμενοι υπάλληλοι υπηρετούσαν στον Δήμο από 1.1.2002, ενώ, όπως προκύπτει από τα σχετικά πρωτόκολλα εγκατάστασής τους, οι εκκαλούντες ανέλαβαν υπηρεσία κατόπιν μετάταξης στο Δήμο Α... την 1.9.2003, με βάση δε το ως άνω υπηρεσιακό σημείωμα συντάχθηκε από το Τμήμα Λογιστηρίου του Δήμου στις 16.2.2015 αναλυτική κατάσταση με τα ποσά που έπρεπε να αποδοθούν και ταυτόχρονα το από 17.2.2015 υπηρεσιακό σημείωμα προς τους συγκεκριμένους υπαλλήλους με τα ποσά που όφειλαν να επιστρέψουν. Κατόπιν μη συμμόρφωσης των εκκαλούντων στα ανωτέρω υπηρεσιακά σημειώματα, με τα οποία καλούνταν να επιστρέψουν τα αναφερόμενα σε αυτά ως αχρεωστήτως καταβληθέντα ποσά, και μετά την αποδοχή σχετικής γνωμοδότησης του νομικού συμβούλου του Δήμου, που ζητήθηκε από τον αρμόδιο Αντιδήμαρχο, εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου Α, με την οποία οι εκκαλούντες καταλογίστηκαν με τα ποσά της ειδικής μισθολογικής παροχής του άρθρου 14 παρ. 2 του ν. 3016/2002 που κατά την απόφαση αυτή έλαβαν αχρεωστήτως και ανέρχονταν για καθέναν από αυτούς σε 1.611,33 ευρώ.

7. Με τα δεδομένα αυτά η προσβαλλόμενη απόφαση είναι μη νόμιμη και ακυρωτέα, καθόσον, παραβιάζοντας, όπως βασίμως προβάλλεται και με την κρινόμενη έφεση, το απορρέον από την 249/2010 αμετάκλητη απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Α... δεδικασμένο, με την οποία κρίθηκε νόμο και ουσία βάσιμη η απαίτηση των εκκαλούντων για καταβολή εκ μέρους του Δήμου Α... της ειδικής μισθολογικής παροχής του άρθρου 14 παρ. 2 του ν. 3016/2002 για ολόκληρο το από 1.1.2002 έως 31.12.2004 χρονικό διάστημα, εκδόθηκε κατά παράβαση της απορρέουσας από το Σύνταγμα και το άρθρο 1 του ν. 3068/2002 υποχρέωσης των Δήμων να συμμορφώνονται προς τις δικαστικές αποφάσεις και προς το από αυτές απορρέον δεδικασμένο. Το γεγονός δε ότι μετά την ανωτέρω δικαστική απόφαση μεσολάβησε και συμβιβασμός μεταξύ του Δήμου και των εκκαλούντων, ουδεμία ασκεί επιρροή, δεδομένου ότι ο τελευταίος βασίστηκε στις κρίσεις και το διατακτικό της εν λόγω απόφασης, ενώ το αντικείμενό του συνίστατο στον περιορισμό μέρους των επιδικασθέντων τόκων και όχι του κεφαλαίου καθώς και στον τρόπο καταβολής των οφειλόμενων ποσών. Εξάλλου, η υπηρεσιακή βεβαίωση για το χρονικό διάστημα που οι εκκαλούντες ήταν υπάλληλοι του Δήμου Α..., την οποία έλαβε υπόψη του το Διοικητικό Πρωτοδικείου Α... για την έκδοση της απόφασής του, μολονότι ανακριβής, δεν αναιρεί, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη νομική σκέψη που προηγήθηκε, τη δέσμευση που παράγει η τελευταία και κατ' επέκταση την υποχρέωση συμμόρφωση του Δήμου στα όσα με δύναμη δεδικασμένου κρίθηκαν με αυτή, λαμβανομένου υπόψη και του ότι το περιεχόμενο της ως άνω βεβαίωσης δεν αμφισβητήθηκε πάντως με την άσκηση σχετικού ενδίκου μέσου. Τέλος, ο πραγματικός χρόνος υπηρεσίας των εκκαλούντων στον Δήμο Α... δεν αποτέλεσε, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στο αιτιολογικό της 249/2010 απόφασης του Διοικητικού Πρωτοδικείου Α..., παρεμπιπτόντως εξεταζόμενο ζήτημα από το ανωτέρω δικαστήριο εξαιτίας της μη ύπαρξης ειδικής κρίσης για το ζήτημα αυτό στην εν λόγω απόφαση και ενόψει της μη αμφισβήτησής του από τον Δήμο, με συνέπεια να καθίστανται αβάσιμα τα περί του αντιθέτου υποστηριζόμενα στη γνώμη του Επιτρόπου της Γενικής Επιτροπείας της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο ότι το

ανωτέρω ζήτημα, αν και κρίθηκε παρεμπιπτόντως, με την ανωτέρω δικαστική απόφαση δεν καλύπτεται από το κατ' άρθρο 197 του Κ.Δ.Δ. δεδουλευμένο της, λόγω της καθ' ύλην αναρμοδιότητας του δικάσαντος διοικητικού δικαστηρίου να κρίνει την υπηρεσιακή κατάσταση των εκκαλούντων.

8. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω και παρελκούσης της εξέτασης των λοιπών προβαλλόμενων λόγων έφεσης, η κρινόμενη έφεση πρέπει να γίνει δεκτή, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη καταλογιστική απόφαση και να διαταχθεί η απόδοση στους εκκαλούντες του παραβόλου που κατέθεσαν αμφοτέρα τα μέρη αυτών. Περαιτέρω, κατ' εκτίμηση των περιστάσεων, οι εφεσίβλητοι πρέπει να απαλλαγούν από τα δικαστικά έξοδα των εκκαλούντων, σύμφωνα με την αναλόγως εφαρμοστέα εν προκειμένω (βλ. άρθρο 123 του π.δ/τος 1225/1981, όπως ισχύει μετά το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 3472/2006) διάταξη του άρθρου 275 παρ.1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας.

Για τους λόγους αυτούς

Δέχεται την έφεση.

Ακυρώνει την .../2.11.2015 καταλογιστική απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου Α....

Διατάσσει την επιστροφή σε αμφοτέρα τα μέρη των εκκαλούντων του παραβόλου που κατέθεσαν αυτά αντίστοιχα. Και

Απαλλάσσει το Ελληνικό Δημόσιο και τον Δήμο Α... από τα δικαστικά έξοδα των εκκαλούντων.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 12 Ιουνίου 2018.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ANNA ΛΙΓΩΜΕΝΟΥ

Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΑΚΑΝΙΚΑΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στις 4 Ιουλίου 2018.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ANNA ΛΙΓΩΜΕΝΟΥ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ